

НАВРЎЗИ ЎЗБЕКИСТОНИ НАВ — ЗАМОНИ РУШД ВА ПЕШРАФТ

Дар боғи «Янги Ўзбекистон» маросими тантанавӣ бахшида ба ҷашни умумихалқии Наврӯз баргузор гардид.
Дар он Шавкат Мирзиёев иштирок ва суханронӣ кард.

Сарвари давлат махсус таъкид намуд, ки имсол Наврӯз ҳамзамон бо иди муқаддаси Рамазон таҷлил мегардад. Ҳамчунин табрикоту орзуҳои нек ба ҳамватаноне, ки дар кишварҳои дуру наздик қору таҳсил доранд, ирсол гардид. Президент қайд кард, ки ба таъмини

зиндагии шоиста барои ҳар як шаҳрванд, новобаста аз миллат, забон ва динашон таваҷҷуҳи бештар зоҳир мегардад. Таъкид шуд, ки далели амалии ин сиёсат он аст, ки имсол ин ҷашн тахти шиори «Ситоиши Наврӯз – ситоиши инсон!» баргузор мегардад. Дар маросим зикр гардид, ки барои ворид намудани рӯҳи Ўзбекистони Нав ба тамоми минтақа, деҳа, авул ва маҳаллаҳо қорҳои бузург оғоз шудаанд.

Барои таъсиси ҷойҳои нави қорӣ, хоҳиши камбизоатӣ ва таҷмини ҳифзи иҷтимоӣ қадмаҳои муҳим гузошта мешаванд. Қорҳои муосир, шабақаҳои коммуникатсионӣ, манзилҳои бароҳат, муассисаҳои соҳаи маориф, тандурустӣ, фарҳанг ва варзиш бунёд мегардад. Таъкид шуд, ки дар оянда миқёси ҷунун фаъолият боз ҳам густариш меёбад. Сарвари давлат ба деҳқонҳо ва фермерони мо аҳтироми амиқ изҳор намуд.

Бо зикри заҳмати пушрафи онҳо дар таъмин намудани фаровонӣ ва неъмат дар хонаҳои мардум таъкид гардид, ки давлат ва ҷомеа ҳамеша онҳоро дастгирӣ хоҳанд кард. Ҳамчунин таъкид шуд, ки Ўзбекистони Нав барои ҷавонон майдони дастбӣ ба қуллаҳои баланд ва пирузиҳои бузург мегардад. Имрӯз дар соҳаҳои маориф, илм, фарҳанг ва санъат, варзиш, IT ва соҳибкорӣ номҳои нави ба қаҳра-

монони нави пайдо мешаванд. Тамоми мардум аз ҷунун насли босавод, ғайбу ва ҳамеша дар ҷустуҷӯ бо ифтихор ёд мекунад. Сарвари давлат ба ҷавонон муқорат намуда, қайд кард, ки онҳо ба саодати бузург ва шарафи баланд – бунёдгузори Ўзбекистони Эҳёи сеюм ноил шудаанд. Президент писарону духтаронро даъват намуд, ки зиндагии ошоштаву ором, имкониятҳои фароҳамшударо кадр намоёнд.

заҳмати падару модар, омӯзгорон ва устодонро гиромӣ доранд, пайваста омӯзанд, боли худ қору кунанд, донишу маҳорати худро густариш диҳанд. Ҳамчунин омодагии давлат барои фароҳам овардани тамоми шароити зарурӣ барои ҷавонони кишвар изҳор гардид.
(Давомаш дар саҳ. 2).

Сурати Хидмати матбуоти
Президенти Ҷумҳурии Ўзбекистон.

СУХАНИ ТАБРИКИИ ПРЕЗИДЕНТИ ҶУМҲУРИИ ЎЗБЕКИСТОН ШАВКАТ МИРЗИЁЕВ ДАР ҶОРАБИНИИ ТАНТАНАВӢ БАХШИДА БА ҶАШНИ УМУМИХАЛҚИИ НАВРЎЗ

РУШДИ БОСУРЪАТИ МУНОСИБАТҶОИ ШАРИКИИ СТРАТЕГӢ ТАЪКИД ГАРДИД

20 март Президенти Ҷумҳурии Ўзбекистон Шавкат Мирзиёев бо Пешвои миллии халқи туркман, Раиси Халқ Маслаҳати Туркменистон Гурбангулӣ Бердимӯхамедов суҳбати телефонӣ анҷом дод.

Ассалому алайкум, ҳамватанони гиромӣ!

Меҳмонони муҳтарам!
Дар ин фасли дилфиреб, ки тамоми ҷаҳонро нур ва зебӣ фаро гирифтааст, ба диёри азизи мо Соли нави шарқӣ – Наврӯзи олам қадам мениҳад. Имрӯз гӯё ду дарёи бузург ба ҳам мепайванданд – мо ҷашни Наврӯзро яққо бо иди мубораки Рамазон таҷлил менамоем. Бо ҷунун айёмҳои муборак, ки рамзи бедории табиат ва покии рӯҳӣ мебошанд, шумо, тамоми мардуми сермиллатамонро аз тахти дил самимона табрик меғуям.

Ҳамчунин ҳамватанонамонро, ки дар кишварҳои дуру наздики ҷаҳон қору таҳсил доранд, табрик намуда, ба онҳо салому дуруд ва орзуҳои неки худро мерасонам.

Ҷашн барои ҷомеаи мо муборак бод!
Наврӯзи олам ба диёри мо сулҳ ва бахт биёрад!

Дӯстони азиз!
Имрӯз дилҳои мо, ки баҳорро пазмон шуда буданд, бо шукӯҳи рӯзи нави ва ҳаёти нави мепананд.

Аз осмон борони раҳмат борида, дарёву қӯлҳои мо пуроб мешаванд. Бог, дашту даман ва адирҳо қолини сабз ба бар намуда, аз соли пурбаракат дарак медиҳанд.

Дар шаҳру деҳот, дар водӣ ва минтақа сайру тамошо оғоз ёфтааст. Дар рӯзҳои наврӯзӣ, ки фасли эҳё аст, ваҳдати миллӣ ва иқтисодии созандаи халқамон боз ҳам равшантар зоҳир мегардад.

Ба арзишҳои Наврӯз содиқ монда, новобаста аз миллат, забон, дин, қорҳои ҷаҳонро розӣ намудани ҳар як ҳамватан ва тамоми халқ ба марҳилаи нави муборакдорем. Ба ҷашни имсола асос гардидаи ғоии даъватқори «Бузургдошти Наврӯз бузургдошти инсон аст» низ далели равшани ҳамин аст.

Мо барои ворид намудани нафаси Ўзбекистони Нав ба ҷомеаи минтақа, деҳа, авул ва маҳаллаҳои қорҳои бузургро оғоз кардем.

Дар самти таъсиси ҷойҳои нави қорӣ, хоҳиши додани нодорӣ, таҷмини ҳифзи иҷтимоӣ низ қадмаҳои муҳим меғузоредем. Қорҳои муосир, шабақаҳои коммуникатсионӣ, манзилҳои бароҳат, иншооти таълимӣ, тиббӣ, фарҳангӣ ва варзишӣ нави ба нави бунёд мешаванд. Дар оянда миқёси ҷунун сохтмонқорро боз ҳам васеъ хоҳем кард.

Дар ин субҳи пурфайз мо ба тамоми деҳқонон ва фермерони меҳнатқаш аҳтироми амиқ баён мекунем.

Ба шумо, азизон, дар қорҳои нақўятон ҷиҳати пур аз нозу неъмат ва фаровон намудани дасторхони мардум қорҳои ба барор орзу мекунем. Зеро маҳз бо меҳнати пушрафи шумо ризику рӯзи халқи мо таъмин мегардад. Ва дар ин самт давлат, ҷамъият ҳамеша шуморо дастгирӣ хоҳад кард.

Ҳамватанони муҳтарам!
Ўзбекистони Нав барои ҷавонони кишвар ба майдони парвозҳои баланд ва пирузиҳои бузург табдил меёбад. Чанде пеш бо ҷавонон мулоқот карда, бори дигар ба ин бовар ҳосил кардам.

Дар ҳар як соҳа – таълим, илму фан, фарҳанг ва санъат, варзиш, технологияҳои иттилоотӣ ва соҳибкорӣ номҳои нави ба қаҳрамонҳои нави пайдо мешаванд. Мо бо ҷунун писару духтарони заковатманд, пургайрат ва талошқор ба маънои воқеӣ ифтихор мекунем.

Фарзандони азизам! Ба шумо имрӯз бахти бузург ва шарафи азими бунёдгузори Эҳёи сеюм будан насиб мекунад. Шумо метавонед ин мақсади наҷибро, ки ҷӣ қадар ниёи гузашта орзу доштан, амалӣ созед.

Агар ба қадри ҳаёти ором ошошта имрӯз, имкониятҳои бузурги фароҳамшуда, меҳнати падару модар ва устоду мураббӣён расида, пайваста таҳсил қунед, омӯзед ва донишу маҳорати худро тақвиль диҳед – оянда бешубҳа аз онҳо шумост.

Дар ин роҳ барои шумо, тамоми ҷавонони Ўзбекистон, ҳамма гуна шароити зарур бошад, баҳри фароҳам намудани он омодаем.

Агар барои Ватан, барои миллат ва

барои халқ зиндагӣ қунед – Ватан ва халқ низ шуморо гиромӣ дошта, ба сар мекӯшонанд!

Фарзандони азизам, ҳамеша чун насли тиллоии Ўзбекистони Нав парчамҳои зафари онро баланд бардоред ва ҳеҷ гоҳ аз ин боғзастида!

Ҳамватанони гиромӣ!
Вақте мо «маҳалла» меғуям, пеш аз ҳама симои зебои кишвари азизамон пеш назар меояд. Мо дар Соли рушди маҳалла ва пешрафти ҷамъият бо ниҳати неки барнома ва нақшаҳои бузургро амалӣ менамоем.

Бовар дорам, ки дар ин қорҳои барои таҷмини сулҳу оромӣ, меҳру оқибати байниҳамдигарӣ дар оила ва ҷомеа, дар ҷойи худ ҳал намудани мушкилоти иҷтимоӣ, барқарор намудани некиву адолати пируни рӯзгордида – пирамардонку пиразанқо, «ҳафтгонаи маҳалла» ва шаҳрвандони ғайбу бо ҷидду ҷаҳди тамоми иштирок хоҳанд кард.

Аз фурсати истифода намуда, райони фидокор ва ғайбу маҳаллаҳо, инчунин тамоми ҳамватанонамонро ба муносибати Рӯзи қормандони сохтори маҳалла, ки 22 март таҷлил мегардад, аз самими дил табрик гуфта, ба онҳо қорҳои нави орзу менамоем.

Дӯстони муҳтарам!
Ғояҳои сулҳ, дӯстӣ ва ҳамқорӣ Наврӯз, ки дар тӯли ҳазорсолаҳо миёни халқҳо чун пули маънавий хизмат кардааст, дар замони нооромии имрӯза боз ҳам аҳамияти бештар пайдо намудааст.

Ин ҷашнро намоёндагонии зиеда аз 130 миллат ва қавм, ки дар мамлакат умр ба сар мекӯшонанд, яққо, бо шодиву хурсандӣ таҷлил мекунанд. Маҳз ҳамин муттаҳидӣ ва ҳамдигарфаҳмӣ қорҳои боз аҳамияти бештар пайдо намудааст.

Мо барои таҷмини минбаъдаи ҳамҷиҳати байни миллатҳо ва динҳо дар ҷомеаи тамоми нерӯ ва имкониятҳои худро сафарбар хоҳем кард. Дар ин самт, яққо бо мамлакатҳои ҳамсола ва бародар, ҳамчун овози ягонаи Осиёи Марказӣ, барои боло бурдани нуфузи минтақаи худ ҳамчун макони сулҳ, бародарӣ ва

ҳамқорӣ афзалият медиҳем. Аз фурсати истифода намуда, сафирони муҳтарамии кишварҳои хоричӣ, намоёндагонии ташкилотҳои байналмилалӣ, ки дар ин қорабинӣ иштирок доранд, бо Рӯзи байналмилалӣ Наврӯз самимона табрик гуфта, ба халқи онҳо орзуҳои неки худро мерасонем.

Дӯстони гиромӣ!
Дар ҷунун лаҳзаҳои фароҳамшуда мехоҳам ба шумо, ба тамоми халқамон муқорат намоям.

Азизон, бунинед, ҷӣ гуна кишвари зебо, замони саховатманд ва табиати нотакрор дорем.

Мардуми меҳнатқаш, софдил ва оличаноб дорем, ки ин сарватҳои бебаҳорӣ дар тӯли ҳазорсолаҳо ҳифзи ва нигоҳ доштаанд.

Агар мо ин обу замини атоқардаи Худованд ва ҷомеаи имкониятқор қадр қунем, аз онҳо оқилона истифода намоем, бешубҳа, неъматамон даҳанд мегардад.

Аз ин рӯ, аънаҳои деринаамонро идома дода, ниҳол шинонем, боғҳо бунёд намоем, хона ва маҳаллаамонро обод намуда, зиндагӣ худро боз ҳам зеботару фаровонтар созем!

Бо ҳамсоғи неки, ҳамдигарфаҳмӣ ва қорҳои хайр, халқамонро ба ҷаҳон бод чунон муаррифӣ қунем, ки ба сӯи қуллаҳои баланд ҳаракат менамоем!

Ватани ягона, халқи ягона бо шем ва ҳаёти нави, таърихи нави ва ояндаи нави бунёд намоем!

Ҳамватанони азизу муҳтарам!
Бори дигар ҳамма шумо, азизон, тамоми халқамонро бо Наврӯзи олам аҳамияти бештар пайдо намудааст. Наврӯзи Ўзбекистони Нав – замони рушд ва пешрафт ба халқамон ободӣ ва фаровонӣ ато намояд!

Бигзор, ҷомеаи ниятқорӣ неқамон амалӣ шаванд!
Офаридқори бузург Ватани қорқорони моро дар паноҳи худ нигоҳ дорад! Рӯзи нави, бахти нави бар ҳаммаи мо муборак бод!

Рухбарони ду кишвар якдигарро ба муносибати иди Рамазон – Ийд алфитр, ки барои тамоми уммати мусалмон муқаддасанд ва ҷашни Наврӯзи олам самимона табрик карданд. Ба халқҳои дӯсти Ўзбекистон ва Покистон сулҳу оромӣ, фаровонӣ ва рушди устувор таманно намуданд.

Таъкид гардид, ки сафари давлатии Президенти Ўзбекистон ба Покистон дар моҳи феввали соли қорӣ, муносибатқорӣ шарикӣ стратегӣ дӯқорнибаро ба марҳилаи сифатан нави баровард.

Пас аз ин сафари сатхи олий боз ҳам ғайбу гардидаи мулоқотқор дар сатхи вазорат, идора ва минтақаҳо, бо натиҷаҳои мушаххас ғани шудани табоқули ҳамқорӣ бо мамнуният қайд гардид.

Дар рафти суҳбат қорқорҳо аз вазьяти пуришдидати ахири минтақаҳои Осиёи Қанубӣ ва Шарқи Наздик изҳори ниғарони қиддӣ намуда, зарурати танҳо таваассути роҳқор ошошта ва дипломатӣ ҳал намудани ҳамма гуна ихтилоф ва мушкилотро таъкид карданд.

РОҲБАРОНИ ЎЗБЕКИСТОН ВА ПОКИСТОН СУҲБАТИ ТЕЛЕФОНӢ АНҚОМ ДОДА

20 март байни Президенти Ҷумҳурии Ўзбекистон Шавкат Мирзиёев ва Сарвазирӣ Ҷумҳурии Исломии Покистон Шаҳзои Шариф гуфтугӯи телефонӣ сураг гирифт.

Рухбарони ду кишвар якдигарро ба муносибати иди Рамазон – Ийд алфитр, ки барои тамоми уммати мусалмон муқаддасанд ва ҷашни Наврӯзи олам самимона табрик карданд. Ба халқҳои дӯсти Ўзбекистон ва Покистон сулҳу оромӣ, фаровонӣ ва рушди устувор таманно намуданд.

Таъкид гардид, ки сафари давлатии Президенти Ўзбекистон ба Покистон дар моҳи феввали соли қорӣ, муносибатқорӣ шарикӣ стратегӣ дӯқорнибаро ба марҳилаи сифатан нави баровард.

Ғирифт, низ ба рушди савдои мутақорбила мусоидат мекунанд. Ҷамми ҳамлу нақли бор, аз ҷумла таваассути бандари Туркманқор, пайваста меафзояд. Ҳамқорӣ дар соҳаҳои энергетика, саноят, хоҷагии об ва нақлиёт тавасеа меёбад. Ба густариши табоқули байнипарлумонӣ, байниминтақавӣ, соҳибқорӣ ва фарҳангӣ гуманиатарӣ диққати махсус зоҳир гардид.

Қорқорҳо инчунин доир ба вазь, ки дар минтақаҳои Шарқи Наздик ва Осиёи Қанубӣ ба вуқўъ пайвастааст, табоқули назар карданд. Таъкид гардид, ки роҳи ягонаи расидан ба сулҳу пойдор, ҳалли вазьият бо қорқорҳои сиёсӣ ва дипломатӣ мебошад.

Ҳамчунин нақшаи қорқоринҳои бисёрқорнибаро ва дӯқорнибаро, ки барои соли қорӣ пешбинӣ шудаанд, баррасӣ гардид.

Ҷа.А.

Ҷа.А.

Ҷа.А.

Шодбош

ИНСОНИ АЗИЗ

Аҳмадҷон Мелибоев-ро аз миёнаи солҳои 80-уми асри гузашта мешиносам. Он солҳо сармуҳаррири рўзномаи «Ҷавони Узбекистон»-ро бар ўҳда дошт. Бо идораи рўзномаи «Ҷаҳонии Узбекистон» (ҳоло «Овози Тоҷик») низ ҳамкори мустақамро роҳандозӣ намуда буд. Гоҳо ўро дар суҳбати сармуҳаррир Шавкат Ниёзов ва боз бештар бо дўсти ҷониш Хўҷамурод Қўлдошеви бухороӣ, инчунин бо Ҷонибек Қўноқ медемид. Сонитар ба давраи онҳо Абдуманноф Дониёров ҳамроҳ шуд. Дар тўйҳои рўзҳои шодии рўзномаи тоҷикӣ иштирок мекард. Мақолаҳои моро дар рўзномааш чоп менамуд. Бо як суҳан, акнун вай бароямон бегона набуд.

Солҳои зиёд дар мақомоти давлатию хизби дар вазифаҳои баланд кор кард, соҳаи матбуотро назорат менамуд. Вақте ба рўзномаи мўтабарии «Узбекистон адабиёти ва санъати» ба кор гузашт, бо аҳли қалам ва муҳлиси сершумор боз ҳам қаринтар гардид. Зотан, унс гирифтанд бо ў осон аст, бо одамони одӣ мулоқӣ шуданро дўст медорад. Хусусан, агар ба тарафҳои водии Фарғона сафар карда, бо инсонҳои касбашон гуногун суҳбат кунед, албатта «Аҳмадҷон Мелибоев мешиносед?» гуфта бо завқ мепурсанд, дар бораи дидору мулоқотҳои худ бо ў нақл мекунанд.

Ў ҳамеша дар майдони эҷод аст. Бо мақола ва очеркҳои баландмазмун вирди забони журналистон мегардид, бахусус, ҳикояҳои боиси бахус мунозираҳои аҳли қалам ва муштарийн мешуданд. Китобҳои пайи ҳам чоп гардиданд, ки яке аз онҳо «Ҳикояҳои Сафед Булон» (Сафед Булон номи як деҳаи ноҳияи Олабуқаи вилояти Ўш Қирғизистон аст, ки қаҳрамони мо 23-юми март соли 1946 дар он ҷо ба дунё омадааст) мебошад ва муаллиф дар он аз рўзгори инсонҳои шариф, таърихи зебои як гўшаи бе-назири ҷаҳон нақл мекунанд. Китоб бо ҷумлаҳои аҷиб дилфиреби «Аваллин мошини бугӣ дар кучо итироъ шудааст? Дар Сафед Булон мо!... Аввалин туфангча ҳам дар деҳаи мо пайдо шудааст» оғоз меёбад. Ва дигар чунин суҳанон шуморо ба мутолиаи идомаи китоб водор месозад. Оре, нависандаи соҳирқалам аст ў. Мехраш ба осори бузургони адабиёт, хусусан Чингиз Айтматов бепоён мебошад.

Солҳои зиёд ҳамчун муовини мушовири давлатии Президентии Узбекистон кор кард. Аммо ҷуноне, ки дар идораҳои рўзномаҳои бонуфуз хеле самимӣ, сармуҳаррири бекибри хоксор, кушодадил медемид, ҳамон гуна монд. Ҳазлу мутобибааш ҳам ҳамеша аз замири қалб мекоранд. Агар қорафтада бошед, албатта мушкилатонро осон мекунанд. Ба ў бемалол муроҷиат кардан мумкин аст. Зеро ҳеҷ як дархост бечавоб наменонад.

Миёнаҳои солҳои 90-ум намоёндагии дипломатии Тоҷикистон дар Тошқанд намоишгоҳи рассомони тоҷикро баргузор намуд. Дар ин ҷорабини Ҳофизии халқии Тоҷикистон Маъруф-хўҷа Баҳодуров ҳам иштирок кард. Ин тадбирро рабар аз «Овози Тоҷик», мейбист дар дигар воситаҳои ахбори умум низ иштирок намоям. Мақола ва суратҳои тайёр шуд. Рост назди Аҳмадҷон Мелибоев рафта, матлабро нишон додам. «Дар ҳамин шумора чоп мекунем?» гуфт, ки аз шунидани ин суҳан, гўё кўҳе аз китфаи афтада буд.

Чанд бор аз донишҷўёни Донишгоҳи миллии Узбекистон пурсидаам, ки «дарси кадом устод завқбахштарин аст?» Бо як оҳанг гуфтаанд ва бешак, имрўз ҳам мегўянд: «Аҳмадҷон Мелибоев!»

Оре, ҷавонон суҳани дурўғ намегўянд. Дар ҷорабини маҷлисҳои Иттиҳоди журналистон агар рииштаи суҳанро ба ў диҳанд, хозирин гўш ба қимор дода, ба гуфтаҳои муқолибона тавачҷуш менамоянд. Зеро, суҳанронияш ғайриодӣ ва албатта бо мисол аз зиндагӣ ё аз таҷрибаҳои журналистикаи ҷаҳонӣ сурат мегирад. Бисёр хондааст, бинобар ин, бисёр медонед! Хозирини ҳар як маҳфили маҷлисро, ба қавле манипулятсия карда метавонанд. Танқидаш ҳам «шифобахш». Аз ин рў, гоҳо аз суҳан додан ба ў меҳаросанд. Лекин ў албатта суҳани гуфтанашро мегўяд. Агар дар минбар нагуфт, дар аудиторияи донишгоҳ, баҳши журналистика, аз таркиби телевизион ё тавассути мақолаҳои дар саҳифаҳои «Янги Узбекистон», «Хуррият»... хатман, лекин беғаразона мегўяд. Ў имрўз «дард»-и журналистикаро наздидро кардааст, аммо усулҳои «шифо»-яро ҳам медонад. Вай соҳиби ҳақиқии Ҷонибек байналмилалӣ «Олтин қалам» («Қалами заррин») аст!

Чанд сол муқаддам маҷаллаи адаби, илмӣ ва фарҳангии «Дурдонаи Шарқ» ба нашр оғоз кард. Бо сармуҳаррир Асадулло Шўкуров нусхаи аввалини маҷалларо гирифта, ба идораи

«Ҷаҳон адабиёти», ки Аҳмадҷонака Мелибоев чанд сол боз сармуҳаррири ин маҷаллаи бонуфузу баландмазмун аст, рафтем. Маҷалларо гирифта, варақ зад ва бо мамнуният табрик намуда, чанд маслиҳат дод. Дар ниҳоят илова кард: «Хўш дар бораи ин маҷаллаи тозанашир барои «Ҷаҳон адабиёти» кай мақола тайёр мешавад?» «Ба қариб!»,- гуфта гўё халос хўрдам, лекин навиштани мақола хеле тўл кашид. Ҳар вақте рў ба рў меомадам, мепурсид: «Мақола кай?» Дар яке аз чунин вохўриҳо гуфтам, ки мақоларо менависам ва бо оҳанги савол «Ду-се қоғаз кифоя будагист?» гуфта пурсидам. «Камаш 7-8 саҳифа, фаҳмо!» - қотеъона гуфт сармуҳаррир. - Нашри маҷаллаи тоҷикӣ дар мамлакат воқеаи хеле муҳим аст!»

Ниҳоят мақолаи банда омода шуду таҳти иновони «Дурдонаи Шарқ»- дўстлик дурдонаси» дар саҳифаҳои «Ҷаҳон адабиёти» чоп гардид.

Август соли 2001 дўсти қаринам Бекқул Эгамқулов ба иновони «Журналисти шонистаи Узбекистон» ноил шуд. Дар хони Аҳмадҷон Мелибоев ҳам дўстони ҷамъ омада будем. «Соли 1991 камтар монда буд, ки Бекқул зиндонӣ шавад. Оё инро медонистед?» аз хозирин пурсид сармуҳаррир. Аксар бо нигоҳи хайрат ба ў рў оварданд. Ва ў мазмуни як хатро зери имзои сармуфаттиш оид ба қорҳои махсусан муҳими Прокуратураи генералии СССР Б. Свидерскийро эзоҳ дод. Аён шуд, ки баъди чопи мақолаи Б. Эгамқулов бо номи «Эълон қилинмаган ҳукм» (21 июни соли 1991) дар бораи ноҳақ ба ҳабс гирифта шудани Аҳмадҷон Одилов ва муфаттиш Обиддин Алибоев ба тахририяти «Узбекистон адабиёти ва санъати» аз Прокуратураи генералии СССР номаи пур аз дўғу пўписа меояд. Мазмуни муҳтасари хат чунин буд, ки гўё журналисти ўзбек қори муфаттишонро ноҳилисона ба қалам додааст ва ў бояд ба ҷавобгарии ҷиноӣ кашаида шавад. Бинобар ин, ҳафтаҳои «Узбекистон адабиёти ва санъати» аввало раддияи онҳоро иборат аз 16 саҳифа эълон карда, сониян оид ба Эгамқулов маълумотро (ҷои истиқомат, хўҷаҳои дахлдори шахсӣ) тақдим намояд. Сармуҳаррири боандеша иҷрои талаби идораи муҳлиси гўянаро кашол медахад. (Аз рўи талаби қонун раддияро дар муддати як моҳ додан мумкин). Ва дар ин байн, хўшбахтона, табодулоти августӣ рўй медахад. Узбекистон мустақил мешавад.

Вақт зуд мегузашт, - давом дод Аҳмадҷонака. - 16 сентябр занги телефони байналхалқӣ баланд садо дод. Ҳамчун сармуҳаррири нашри мустақили мамлакатаи эозд гўшақро бардоштам.

Хўш, рафиқ муҳаррир, раддия чӣ шуд? - пас аз муаррифию ҳолпурсии кўтоҳ пурсид Свидерский.

Дар бораи кадом раддия гап мезанед? - хотирчамъ худро ба нодонӣ задам.

Эъ, маро аз афташ нашонохтед. Зарур бошад ба шумо ҳам парвандаи ҷиноӣ мекушоём, - гуфт вай бадҷаҳлона.

Мебахшед, шуморо нашонохтам. Шумо бо республикаи мустақили мо чӣ дахл доред? Аз номи кадом давлат ин қадар дўғ мезанед? - гуфтам. Свидерский ба хашм омада, гўшақро монд.

Дар фаъолияти сармуҳаррири ва эҷодии Аҳмадҷонака Мелибоев ақин аст, ки чунин ҳолатҳои ноғувор вобаста ба ҳаёти шоғирдон, журналистони холисназар бисёр рўй додааст. Лекин ин сармуҳаррир ва устоди забардаст дар ҳама ҳол сир фош накарда, ресмони чигилро бо ақлу хирад кушодааст.

Вақте дўсти индиқаш, ҳамкори мо Хўҷамурод Қўлдошев вафот кард, яке аз шахсон, ки ба аъзои оилааш ҳамдард буд ва кумакашро (дар тўю маърақаҳои фарзандони мархум) минбаъд ҳам дарег надошта, «дасти фитодагон»-ро гирифт, Аҳмадҷонака Мелибоев буд.

Маҳз ба тўфайли чунин фазилатҳои байни мо ў инсонӣ азиз аст. Ва азизи инсонҳо шудан на ба ҳама муяссар мешавад. Аз даргоҳи Худо мутаъол баракоти умратонро хоҳонем, ус-тод!

Шоҳаҳҷор САЛИМОВ,
узви иттифоқҳои журналистони
Узбекистон ва Тоҷикистон.

ҶАМОАИ ИТТИҲОДИЯИ ТИББИЁТИ ШАҲРИ САМАРҚАНД

ТАМОМИ ҶАМВАТАНОНРО БО ҶАШНИ УМУМИХАЛҚИИ

Наврўз

ойини баробаршавии шабу рўз ва эҳёи табиат
самимона муборакбод менамояд.

**Ба ҳар як хонадон тандурустӣ, саодати рўзгор,
иқболи нек ва файзу баракат орзу мекунанд.**

**Ҷар рўзатон Наврўз бод,
ҷамватанони азиз!**

Дар ҷевони китоб

МУАРРИФИИ КИТОБИ «СИМФОНИЯ РУШД»

**Адиб ва рўзноманигор, узви
Сенати Олий Маҷлис,
директори Агентии миллии
иттилоотии Узбекистон
Абдусанд Кучимов
фарзанди фарзонаи
Самарқанд аст, ки чанде
пеш бо ташаббуси ў дар
ноҳияи Ургут китобхонаи
оммавӣ таъсис ёфт.**

А.Кучимов муаллифи чанд асар мебошад. Китоби тозанашир «Симфонияи рушд» ном дошта, дар бораи сиёсати оқилона ва дурандешонаи сарвари давлатомон, рушду умумии шаҳру ноҳияҳои кишвари азизии мо хикоят мекунанд.

Дар Донишгоҳи давлатии Самарқанд муаррифии китоби маъруз баргузор гардид. Дар ҷорабини ҷонишҳои ҳокими вилояти Хусан Тўхтаев, сенатор Хусан Эрматов, профессори Донишгоҳи давлатии забон ва адабиёти ўзбеки Тошқанд Қазоқбой Йўлдошев, ректори Донишгоҳи давлатии Самарқанд Рустам Холмуродов ва дигарон ба суҳан баромада, дар бораи китоби тозанашир мубодилаи афкор намуданд.

Дар поёни анҷумани бошукӯҳи фарҳангӣ муаллиф ба хозирон барои қадриносии миннатдори ихзор кард ва дар бораи нақшаҳои оянда ҳарф зад.

Зоҳир ҲАСАНЗОДА,
хабарнигори «Овози Тоҷик»
дар вилояти Самарқанд.

Эл Жей БАРНЕТТ
(нависандаи англис)

ФИРЕБХЎРДА

– Стив, ошиқ шудам!
– Табрик, маро хурсанд кардӣ, Оливер!
– Сипос, дўстам, аммо сарам ганранг.
– Барои чӣ?
– Дўстдоштаам соҳиби оила аст.
– Оиладор? Зани танҳо набуд маргар, ки аз домани зани шавҳардор доштӣ?
– Ҳаминаро гў, қори дил-дия дўстам, акнун ҳайронам чӣ кор кунам.
– «Чашми ошиқ кўр» гуфтаанд. Оё зан туро дўст медорад?
– Бешубҳа!
– Ин тавр бошад, ҳоҷати дудила шудан нест. Хоҳиши ҳар ду як бошад, якҷоя зиндагӣ кунед, дўстам.
– Шавҳараш чӣ?
– Шавҳараш? Дар як дег ду калла намечўшад. Инро ў мефаҳмад ва бо мурури вақт ба тақдир тан медахад. Шўрпешона то кай бо фиреб зиндагӣ мекунанд?
– Оё шавҳараш розӣ мешавад?
– Илоҷи дигар надорад. Ба як боллин сар мондам гуфта, маҷбур нест, ки ў умр бедилона зиндагӣ кунанд. Дўстдоштаатро хўшбахт кун.
– Бехавотир.
Субҳи рўзи дигар Стив аз хоб бедор шуда дид, ки завҷаш дар паҳлўш нест. Дар болои болишт номае мехобид ва дар он чунин навишта буд: «Маро дигар маҷўй, барнамегардам. Дигар касро дўст медорам...»
Стив фаҳмид, ки ҷуфти ҳалолаш дигар шахсро дўст медорад ва он фиребхўрда шўрпешона худӣ ўст.

Резаҳикояҳо

Фред МАНСО
(нависандаи англис)

ПАРТОҶТАШУДА

– Сара аз бачаҳои кўча, ки ўро «партофташуда» гўён таъна мезаданд, саҳт ранҷида буд. Рўзе аз момои 75-солаш пурсид:
– Момочон, падару модарам дар кучо?
– Онҳо ба шаҳр барои кор рафтанд, - ҷавоб дод пиразан бо дили озурда.
– Момочон, оё ман партофташудаам? – пурсид Сара бо чашмони гириялуд.
– Кӣ гуфт? Гапи бехуда. Навзоди аз ҷониби падару модари кўчагарду сабуқпоя ба кўча партофташударо «партофташуда» меноманд. Падару модари ту духтарашро дўст медоранд, барои он ки ту боақлу доно ва хубу солим ба воя расӣ, онҳо бояд кор кунанд.
– Момочон, ман албатта духтари донову зебо мешавам. Ба онҳо гўед, ки зудтар баргарданд, - мегўфт духтарак.
– Хуб мегўям, акнун чашмонатро пўш, хоб кун.
Пиразан аз фарзандони дури бемехраш, ки дар он тарафи баҳр зиндагӣ мекарданду оилашонро тамоман аз ёд бароварда буданд, саҳт ранҷида буд. Ў набераашро бо кўрпа печонада дар паҳлўш хобид.
Дар чашмони пиразан, ки ба шифт дўхта буд, ашк ҳалқа зад. Пиразан ҳар шаб барои сихату саломат ба воя расондани Сарай ҳафтсола аз Худо умри дароз металабид...

Аз ўзбекӣ тарҷумаи С. РЎЗИЕВА.

Овози Тоҷик

МУАССИСЛАР:

Узбекистон Республикаси Олий Мажлиси
Қонунчилик палатаси Кенгаши,
Узбекистон Республикаси Олий Мажлиси
Сенати Кенгаши ва Узбекистон
Республикаси Вазирлар Маҳкамаси.
Тоҷик тилида нашр этилади.

Сармуҳаррир Шерпўлод ВАКИЛОВ

Рўзнома ҳафтае ду маротиба:
рўзҳои чоршанбе ва шанбе чоп
мешавад.

**Рўзнома дар компютерхонаи идора
ҳарфини ва саҳифабандӣ гардид.**

Ҳаҷми насри бадеӣ, очерку мақола аз 5 саҳифаи чопи ду интервали
ва шеър аз 50 мисраъ зиёд бошад, идора қабул намекунад. Рўзнома
ба мактубҳои интишорнашуда ҷавоб намегардонад.

Рўзнома 25 июни соли 2008 дар Оҷонсии матбуот ва ахбороти
Узбекистон тахти рақами 0003 ба рўйхат гирифта шудааст.

Индекси нашр — 170 . Фармоиши 2 Г-328.
Адади нашр 2071. Ҳаҷм 2 ҷузъи чопӣ.
Усули нашр — офсет, андозаи А-2.

1 2 3 4 5 6

Муҳаррири
навбатдор:
Г. Кабирова.
Саҳифабанд-дизайнер:
Х. Тўхтаева.
Мувофиқи ҷадвал —
21.00
Ба чоп сугурда шуд —
00.30

Нишонии мо:

100011 ш. Тошқанд,
кўчаи Навоӣ, 30, ошёнаи 4.
Телефон: қабулгоҳ: +998555200337;
Котибот: +998555200336.
Факс: +998555200337.
сайт: http://ovoztojik.uz/, e-mail:
ovoztojik@umail.uz, ovoztojik@list.ru
Индекси обдуна 170.

Матбааи таъбул нашри Ширкати саҳомии «Шарқ».
Нишонии қорхона: кўчаи Буюк Тўрқон, хонаи 41.